

החיים כמטוטלת

לואית קרויזי

אני נעה בין המקום של החיסרון והכאב
לבין הרצון לחיות חיים שמחים, עשירים ומלאים
אני רוצה לראות את הישי'
להודות על הטוב
וגם לתת מקום גם לכאב.

העולם התנפץ, שבר גדול
חושך ועלטה עוטפים את הכל
איך מתוך השברים אגלה ניצוצות של אור?

רק במבט לאחור, אני רואה להיכן נכנס האור
בדמות זוגיות, ילדים, נכדים ובכלל משפחה וחברים
איך מתגלה בעולם שסביבי יופיו של הטבע
פרח צומח, פרי על העץ, שקיעה מרהיבה
צחוק של ילד, שיר יפה.

ניצוצות של אור חגים סביבי
והם עוטפים אותי, עוטפים ומלטפים
חברים לאור גדול מחמם ועוטף
ולוחשים:

"גם כי אלך בגיא צלמוות

לא אירא רע כי אתה עמדי...”

”אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי...”

בתוך החושך, בתוך השבר

אם אני רק מפנה הראש

אם אני עוצרת ומחפשת

אני מבחינה בטוב ובחסד

שרודפים אחרי ורק מחכים שאאסוף אותם אל חיקי

ואז אני חווה את הימצאותי בבית ה'

ומתפללת שכך ארגיש לאורך ימים.